

Айзък Азимов

Авторско изпитание

(С извинения към У. С. Гилбърт)

Фабули се трупат презглава, гмеж е в твоя мозък;
Фабули, н.ф. фабули, създадени със радост и стремление;
фабули се пръкват и не те напускат упорито, Айзък;
Докато не те докарат до безнадеждно умопомрачение.

Когато си със своето момиче, а в главата ти ечи вихрушка и ти не чуваш нито дума от нейните слова;

Или си в симфонична зала, другаде отнесен в мислите си безвъзвратно и не различаваш и една октава;

Или препускаш със кола и още си далеч от края, когато разбираш, че префучал си на червен светофар,

На всичкото отгоре, боже, си помел и нечий ффорд, а твоята кола, как може, е със счупен преден фар;

Или загрява яко босът твоя гръб (нали си казал солената шега пак пръв), а ти го гледаш и премигваш глуповато;

После казваш нещо простовато, а той те смята за противен тип и сто на сто от алкохол пропит.

Когато случки като тези с внезапен удар те нокаутират, не обвинявай свръхестествените сили,

Щом пишеш н.ф. разкази, ти ще си изхвърлен от своя коловоз със сигурност, като звездите от своя път.

Защото твоят мозък, със фабули зает, ще остава глух, ням и сляп за скуката във този свят, която без жал ще те преследва до дупка – като хрътка.

Докато чудесата в космоса те държат в прегръдката си силна и те обгръща сияние от звездните лъчи.

Ти започваш с един кораб, който е хванат от екип в хиперпространството на път за Кастор,

Открил е той за сметка на това, че се е зареял в Галактика досущ като нашата, но доста по-голяма.

Озадачен си какво ли може да последва и тогава започваш да създаваш цяла серия от същества,

Които са злодеи, престъпници, лъжци – със подобаващи желания и естествено – ужасяващи черти.

Нашите славни герои се изправят срещу тези орди, но не успяват, хватката е съдбоносна,

Защото врагът е длъжен, няма как (откакто нашата Галактика е сътворена), да държи рода човешки в подчинение.

Сега ти трябва да изпридаш жестока нишка, с набъбването на кълбото (сюжета) да я изпъваш, да пици от напрежение,

Защото хората от нашата Земя са четирима (само четирима), докато брой злодеите едва ли имат.

Нашите четирима герои са заловени и хвърлени пред презрителните тиранични вождове.

„Къде е Земята?“ – питат онези, но мъжете безмълвни остават, изправени дръзко, това читателите обожават.

Но почакайте, да поразмислим малко, не е това, щом като девица не сме осигурили,

Която да е и добра, и непорочна (при това и секси примамлива), оскъдни дрехи да забулват този чар.

Тя е част от екипажа, затова е във капана също, на злодеите пред погледите похотливи.

Трепти желание във всеки, причината е обяснима – красивото момиче и пълна пазва има.

Самият ти пришпорваш края, този откъс не трае, не бива да си в кавга с читателя любезен,

Затова рептилии наподобяват злодеите жестоки, че няма интерес в човешката съблазън.

Те връзват ръцете на момичето и карат писъкът ѝ да се носи до възбог – само мъжете да проговорят,

Ето че тогава нашите мъже счупват белезниците и после започва яростната схватка.

Всеки земен герой е боец по рождение, юмруците му струват колкото на цяла дузина в атака.

А после, тъкмо когато тази точка е достигната, ти идваш на себе си. Главата ти жужи, бръмчи.

Не знай къде си, нито как изглежда твоята кола, връзката ти се е изкривила и нямаш представа колко е часът, нито какви думи за тебе хората редят, не знаеш как се втрещават в твоите чорапи, които са различни, и решават, че това е твой каприз, писъкът на модата или че си луд, което е само предположение заради блясъка в очите ти, докато най-накрая не направят заключение от твоето общо състояние, че ти полудяваш в този миг и отсега нататък ще си останеш луд.

Но мъчението е отминало, сега ти е забавно, след като всичко е черно на бяло и думите са си намерили местата, защото си завършил един нов н.ф. разказ.

КРАЙ

© 1957 Айзък Азимов

Isaac Asimov
The Author's Last Ordeal, 1957

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1127>]